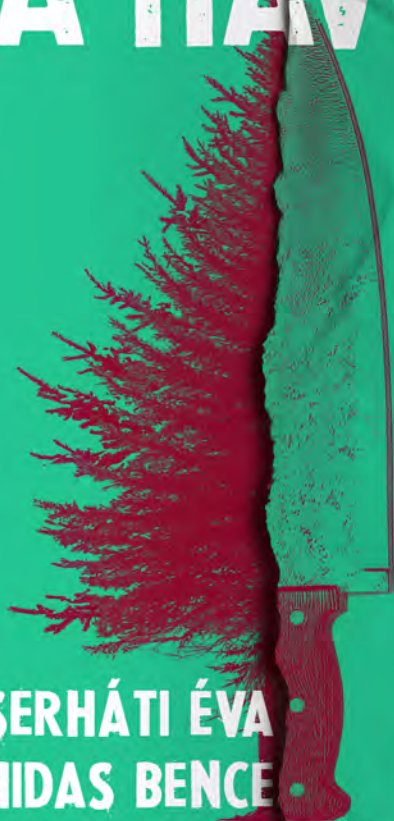

VÉRCSEPP EK A HAVON

HAT
KARÁCSONYI
KRIMINOVELLA

CSERHÁTI ÉVA
HIDAS BENCE

MÉSZÁROS DORKA MÉSZÖLY ÁGNES
PÁLMAI-LANTOS ÉVA
ZAJÁ CZ D. ZOLTÁN

GENERAL PRESS

Cserhádi Éva – Hidas Bence – Mészáros Dorka
Mészöly Ágnes – Pálmai-Lantos Éva – Zajác D. Zoltán

VÉRCSEPPEK A HAVON

CSERHÁTI ÉVA ■ HIDAS BENCE ■ MÉSZÁROS DORKA
MÉSZÖLY ÁGNES ■ PÁLMAI-LANTOS ÉVA ■ ZAJÁ CZ D. ZOLTÁN

VÉRCSEPP EK A HAVON

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

Copyright © Cserhádi Éva, Hidas Bence, Mészáros Dorka,
Mészöly Ágnes, Pálmai-Lantos Éva, Zajác D. Zoltán, 2025

© General Press Könyvkiadó, 2025

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart, az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.
A könyv szövegét tilos a mesterséges intelligencia
bármilyen formájának betanítására használni.

ISBN 978 615 104 081 2

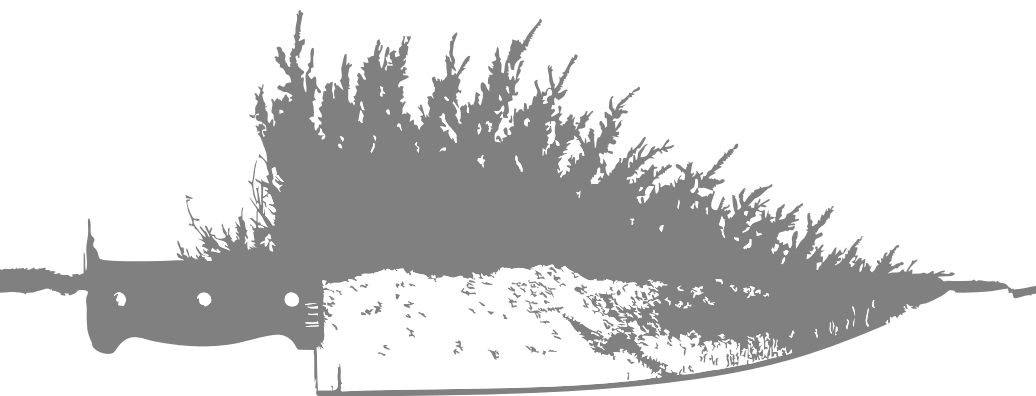
Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő SZABÓ PIROSKA

CSERHÁTI ÉVA

TÍZ KICSI VÉRCSEPP

Egy magányos hópihe érkezett Harrogate városa fölé. Búcsút intett társainak, amelyek a zivatarfelhő ölelésében tovább sodródtak Skócia irányába, és egy kényelmes légörvényre ülve a viktoriánus fürdőváros elegáns utcáit figyelte. Tekintetét lekötötte a hosszan elnyúló parkok megkopott zöldje és a szélesen elterülő, hatalmas kert a Harlow Carr völgyében. A napfény megcsillant az egyik halastó jegén, és ő arra vette az útját, de egy szellő magával sodorta a városközpont felé.

Elsuhant a törökfürdő tizenkilencedik század végi klasszikus épülete fölött, majd egy hideg lehelet újra észak felé repítette a magasban. Hirtelen teljes szélcsend állt be, és ő süllyedni kezdett egy hatalmas épület felé, melynek két négyzet alakú, belső udvarát üvegtető alakította fedett átriummá.

Az egyik alatt viktoriánus nagyozolással berendezett ebédlő terület el. Az üres teremben csak egy idős férfi alakja sejlett fel. Graham Morgan, az AC Tours nyugdíjba készülő tulajdonosa a maradék prospektusokat pakolta vissza kizárólatájába, és arra gondolt, ha ez egyszer minden a tervek szerint alakul, akkor nem fogják rájuk küldeni a végrehajtókat karácsony előtt. A gondolatra kiverte a víz, mire a táská aljából zsebkendőtt kotort elő. Miután felitatta a kopszódó homlokán gyöngyöző izzadságot, visszarogyott a karosszékbe. Épp idegesen markolászta a gyűrt zsebkendőt, melynek vasalását a felesége meztagadta, amikor egy légáram felkapta a hópihét, és átrepítette a szürke palatető nyergén.

A homlokzat felé kezdett süllyedni, de jégkristályai megakadtak az egyik manzárdszoba ablakának párkányán. Odabent két fiatal

nő feküdt egy egyszemélyes ágyon, és egy apró képernyőn az Equality Shakespeare Festival felvételét nézték. Az egyik felnevetett, és lecsatolta blúzáról a névtáblát, melyen az AC Tours logója mellett a Mary Fischer név szerepelt.

– Charlotte, drágám – mondta rosszul színlelt felháborodással –, anyuka nem fog örülni, ha rájön, miket nézel.

– De utálok, hogy ilyen nővérral áldott meg a sors! – kiáltott fel a másik, majd felkapta feje alól a párnát, és a magasba emelte.

Mielőtt azonban lesújtott volna vele, a hópohely megcsúszott, és csak azért nem végezte az ereszcsontra befagyott tetején, mert egy vörösbegy szárnya átlibbentette a szélén. Kezdett elfáradni, hát megpihent bámészkodni egy második emeleti szoba párkányán.

Két gyerekorrot és négy tenyeret látott az ablaküveghez tapadni. Agnes és Marc Ladam tekintetükkel az épület előtti teraszos bejáratot figyelték, aztán hirtelen elléptek az ablaktól.

– Mondom, hogy nem hozta magával a kedvenc rúzsát – jelentette ki Agnes. – Most sincs kisminkelve. Szerinted ez nem fura?

– Apa sem sminkeli magát – vonta meg a vállát Marc.

– De azon meglepődnél, ha egyszer csak ki lenne festve, nem? – válaszolta Agnes megfélelbezzhetetlen logikával.

– Szerintem apa olyat soha nem tenne. Arra értem, amit az előbb mondtál – válaszolta Marc elgondolkodva. – Soha nem hazudna az Ottawa Senatorsról.

A két iker egy pillanatra elhallgatott, aztán Agnes szája legörbült. De hogy pontosan milyen félelem szorította össze tizenkét éves szívét, a hópohely nem tudta meg. A közelgő hidegfront első szállókése felkapta, és az épület előtt parkoló kocsik fölé repítette.

Egy fekete Mercedes-Benz oldalának dőlve fiatal férfi beszélt telefonon. Télikabátját nem gombolta be, mint aki csak egy pillanatra ugrott ki. Kitaposott túracipőjéből ítélve Wim de Vries aligha lehetett az autó tulajdonosa. Hadarva beszélt jellegzetes holland kiejtéssel, de angolul, minden szóvégi *d*-t *t*-nek ejtve. Arról próbálta meggyőzni a vonal másik végén aggódó hívót, hogy a hanukát senki nem fogja karácsonynak fordítani a könyvében. Ilyen ordas hibát az Amsterdam Publishers soha nem követne el. Tekintete a magas

oszlopon díszelgő fémhattyún nyugodott, melynek fehérre mázolt szárnyára akkor érkezett meg a hópehely.

Jégkristályai azonban olvadni kezdtek, és már nem tudtak megkapaszkodni a csúszós felületen. A hópihe megadta magát, és egy alacsony nő őszes hajában tűnt el, aki fejét hátrabilentve a hattyút nézte, de magában a vén tyúkokra gondolt.

– Miért van a nyakán korona és lánc? – kérdezte Admin, leánykori nevén Fáy Matild, aki már átkozta magát, hogy segítőkészségének hála, most egy hétig el kell viselnie, hogy Ms. Fáynak szólítsa mindenki.

– Gondolom, címerállat – válaszolta a mellette álló Renata Lavoie, de a hattyú helyett a második emeleti szobára pillantott, melynek ablakából akkor tűnt el két ikergyereke.

Admin követte a magas nő tekintetét, és próbált valami kedveset mondani, annyira fáradtnak tűnt a másik arca.

– Helyes gyerekek. Biztos sokat olvasnak – tette még hozzá, mert előző este derült ki, hogy egyik útítársuk a számára eddig szinte ismeretlen, de mások szerint igen híres romantikusregény-író nő lesz.

Renata Lavoie az előtte álló nőre pillantott. Hirtelen nem jutott eszébe, hogy magyar-e, vagy lengyel, a nevét pedig felidézni sem tudta. Úgy érezte, nemhogy írásra nem képes többet, de a memóriája is cserben hagyta. Elfutotta a szemét a könny.

Admin pedig megállapította, hogy úgy törölgeti a szemét, mint aki rendszeresen sminkel, de elfelejtette, hogy aznap reggel nem tett fel szempillaspirált, és nincs minek elmosódnia. A zavart csendet egy kiáltás törte meg, ezúttal magyarul:

– Fáy, gyere már be!

Ahogy Admin elfordította a fejét, az utolsó jégkristály megcsillant a hajában.

– Lehet, hogy havazni fog – mosolyodott el Renata, és rögtön megfiatalodott az arca.

Mielőtt teljesen elolvadt, a hópihe még egy utolsó pillantást vetett az épület homlokzatára, melynek krémszínű, duplaajtós bejárata felett fekete alapon hirdette a felirat, hogy az Old Swan Hotel lépcsőiről kiabál özvegy Pulai Irén a barátnőjének. Magas, csontos

alakja tekintélyt parancsolt még így hatvan felett is. Frizuráját frissen vágatta kimondottan az útra, melyre bő egy éve készült. Alig tudta kordában tartani az izgatottságát.

Mögötte megint pitegett egyet a booktuber telefonja. Rosamund Alessandri elégedetten vette tudomásul, hogy jól tette, amikor elfogadta a felkérést, hogy az összes általa futtatott közösségimédia-felületen tudósítson az útról. Az első bejegyzést tíz perc alatt százan látták.

A poszton megörökített réztábla csillogása volt az utolsó, amit a vízcseppé olvadt hópehely visszatükrözött. De elolvasni már nem tudta, hogy 1926 decemberében ebben a szállóban rejtőzött el Agatha Christie. Tíz napig tartó eltűnése a krimiírás történetének legnagyobb rejtélye maradt.

„Ki fog végre igazságot szolgáltatni Archibald Christie-nek?” – kérdezte 10LblooDrops a booktuber Instagram-oldalán. „Te is azt hiszed, hogy Agatha megrendezte a saját gyilkosságát, hogy gyanúba keverje a férjét?” – tett hűledező emotikonokat kérdése mellé RestlesSlovenian.

Graham Morgan halk koppanással ejtette az asztalra a mobilját a rekedten zörgő laptop mellé, melynek előregeedett ventilátora rég megérdemelte volna a pihenést. Nagyot sóhajtva kapcsolta ki a gépet, gyomrát összeszorította a félelem. De nem a krimiíró reputációja aggasztotta, mely már rengeteg karaktergyilkosságot túlélt.

Nem kellett volna felhívnia a feleségét. Abban egyeztek meg, hogy legközelebb otthon beszélnek, ha a társasút sikeresen véget ért, és a megbízó kifizette a bónuszt, a tíz főre eső teljes költséget még egyszer. A felesége szerint azonban megint rászedték, és az Inspired by Agatha LLC egy pennyvel sem fog többet fizetni annál az összegnél, mint ami a szállást, az ellátást, a fizetett szórakoztatást, az utaztatást és a munkadíjat fedezi.

A felkérés valóban bizarr volt, de a turizmusban eltöltött harminc év arra tanította Grahamet, hogy semmin se lepődjön meg. Az Inspired by Agatha LLC kilenc fő számára szeretett volna társasutat

szerveztetni közvetlenül a karácsony előtti időszakban. A cég minden költséget állt, de alaposan beleszól az útitervbe, és csak az első osztály, a legdrágább szálló, a legmagasabb szintű ellátás és a legborsosabb árú színházjegy érdekelt. Graham egy ideig maga is gyanakodott, hogy azért az ő irodájára esett a választás, mert a cégnyilvántartásból bárki számára kiderülhetett, hogy nemsokára csődelfárás alá kerül, ezért mindenbe bele fog menni szó nélkül.

Az a nagyobb összeg, amelyet első házasságából született fiának emelt ki, hogy a lakáshitel törlesztőrészeleteit állni tudja, végül az online kaszinók feneketlen bugyraiban tűnt el. Elsőszülöttje a tragédia bekövetkezte után egy olajfúró tornyon vállalt munkát, a menyé és az unokák pedig beköltöztek a vendégszobába. Az AC Toursból kivett tőke azonban megroppantotta a céget, és úgy nézett ki, csak akkor fognak tudni megszabadulni a végrehajtóktól, ha hozzányúlnak a sok munkával összegyűjtött és féltve őrzött nyugdíjalaphoz.

Ekkor érkezett a felkérés, és az Inspired by Agatha LLC a szerződés megkötése után minden különösebb alkudozás nélkül fizette ki előre az összes költséget, pedig Graham szemérmetlenül magas haszonkulccsal tette meg első ajánlatát. Semmi nem utalt arra, hogy bármi gond lehetne az út lebonyolításával, amely Harrogate-ből indul, és London, majd Torquay érintésével a Burgh-szigeten fejeződik be. A megrendelt megállók és programok a szokásos Agatha Christie-körutak forgatókönyvét követték, a felesége mégis meg volt róla győződve, hogy ennek rossz vége lesz.

És valóban volt néhány különös eleme a megbízásnak. A foglalásokat mind az AC Tours végezte, kivéve a két Fischer lányét, amelyről az Inspired by Agatha titkárnője, Verity Wargrave személyesen gondoskodott. A feleségének azonban nem volt igaza, amikor idegengyűlöletet látott bele ebbe az intézkedésbe. A két nővér ugyanolyan prémium szobát kapott, mint a többiek, a megrendelőnek egyáltalán nem számított, hogy a borszínük fekete.

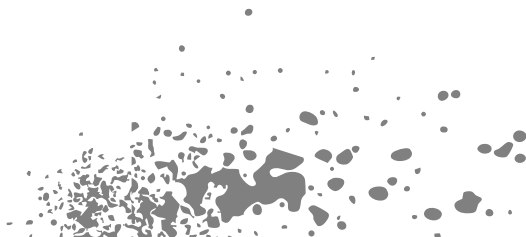
Abban azonban igaza volt, hogy ilyen alacsony átlagéletkort még soha egy turistacsoportnál sem tapasztaltak. Rosamund Alessandri sápadt bőrével és hosszú szőke hajával huszonötnek sem nézett ki,

pedig adatai alapján már közelebb járt a harminchoz. A holland fickó pedig nála is fiatalabb volt. A két tizenkét éves még lejjebb húzta az átlagéletkort, és a Fischer testvérek sem tölthették még be a harmincat. Renata Lavoie júliusban múlt ötven, és csak a két magyar hölgy, Ms. Fáy és Ms. Pulai néztek ki úgy, mint a nyugdíjas turisták, akiknek ritmusához Graham először hozzászokott, aztán hozzáöregedett.

Megpörgette az asztalon a mobilt, aztán kiment a fürdőszobába. Ideje volt lefeküdni. Miközben a fogát mosta, azon töprengett, meghívja-e a fiát a karácsonyi ebédre, vagy várjon még vele. A harag a többiekből még nem, de belőle már rég elpárolgott. Egyszerűen csak félt.

HIDAS BENCE

BOSSZÚ HÁROM LAPBAN

*Bármily hosszú a bűnbánat útja,
nem teheti jóvá a haszontalanul elfecsérelt életet.*

Charles Dickens: *Karácsonyi ének*
(H. László Éva fordítása)

*Szikra lobban, szív nem dobban,
Fagyos éjben halál moccan.
Titkok szállnak, árnyak járnak,
Karácsonykor rád találznak.*

1926. DECEMBER 16., CSÜTÖRTÖK

– Azt kérem – mondta, és a polc felé intett. – Azt a nagyot.

Az eladó bólintott, és fürgé léptekkel a létrán termett. Néhány másodperccel később a színes körhinta már Radó László kezei között csillogott. A férfi megforgatta, majd a fény felé tartotta, és átnézett az apró, színes nyeregbe öltöztetett lovak között.

– Zenélni is tud – mondta a fiú olyan büszkén, mintha ez a tény bármekkora mértékben is az ő érdeme lett volna.

Radó elcsavarta a játék aljára szerelt kallantyút, mire a lovak csilingelő melódia kíséretében forogni kezdtek. Fel-le, fel-le, megál-lás nélkül.

– Megveszem – jelentette ki határozottan. – Ne csomagolja be, csak tegye egy zacskóba!

Elégedetten lépett ki az Alkotás utcára. *Lujza odalesz érte!*, állapította meg, majd öles léptekkel az Istenhegyi út felé vette az irányt. A hideg szél ellenére úgy döntött, hogy gyalog teszi meg ezt a néhány száz métert. Ki akarta szellőztetni a fejét. Az elmúlt napok eseményei olyan emlékeket hoztak elő, amelyeket örökre el akart temetni az elméjében. Úgy érezte, hogy valaki tönkre akarja tenni az életét. Már amennyi maradt belőle. A felesége elhagyta, a gyerekei sosem látogatták. Egyedül Lujzi tartotta benne az erőt. A drága kis Lujzi, az egyetlen unokája. Pár nap múlva vége a tanításnak, és idén először együtt tölthetik a karácsonyt. Hosszú idő után végre nem egy főre kell majd megterítenie az asztalt.

Elért a Szent Orbán térre. A háza előtti hosszú lépcsőt vastag hótakaró fedte, a fémkorlát még a kesztyűjén keresztül is fájdalmasan fagyos volt. A házban némaság fogadta. Az elmúlt pár nap alatt a város

hidege bekúszott az épületbe is. A lehelete fehér fátyolként követte minden lépését, ahogy átsétált a hatalmas, üres épület kihalt szobáin.

Néhány perccel azután, hogy a kandallóban felcsaptak az első lángok, Radó ismét elmerült új szerzeménye tanulmányozásában. Megint elcsavarta a kallantyút, és hagyta, hogy a lovak nekiinduljanak. A lágy dallam egyre mélyebbre kúszott a fejébe, a külvilág megszűnt létezni, csak a csilingelő zene maradt, és egy érzés, valamilyen kellemetlen, fájdalmas érzés, amiről hirtelen nem tudta megmondani, hogy mi, és azt sem, hogy honnan jött, de úgy hullámozott a mellkasában, ahogy a lovak jártak a körhintán. Fel-le, fel-le.

Hirtelen egy emlék úszott elé. A zene tompa zúgássá változott, és nem maradt más, csak az emlék; egy arc, két mélykék szemmel. A szemek rászegeződtek, és a bennük lévő gyűlölet szinte belekapaszkodott a testébe.

Azon kapta magát, hogy ismét a levelet szorongatja. Az ujjai görcsösen fogták közre a díszes üdvözlőkártyát. Éppen ránézett volna, amikor tompa puffanást hallott a kandalló felől. Gondolkodni sem volt ideje. Először a meleg érte el az arcát, aztán valami hatalmasat taszajtott rajta. Érezte, hogy repül, és vele együtt repült minden, ami körülvette. Még látta, ahogy a játék körhinta elsuhan előtte. A lovak kecsesen hullámoztak, de a dallamok már messzinek tunktek, mint-ha soha nem is léteztek volna. Utoljára Lujzit látta maga előtt, aztán a robbanás kirepítette az ablakon. Ernyedt, fekete teste felszántotta az udvart borító fehér takarót. Aztán minden elcsendesült.

Megint havazott.

1926. DECEMBER 20., HÉTFŐ

A boríték az irodája előtt várta Pinellit. A férfi abban biztos volt, hogy előző este, amikor hazaindult, még nem volt ott, azaz az illető, aki odatette, kétségkívül korán kelt. Pinelli ugyanis nem sokkal

hét óra előtt lépett be az *Ezüst Lupé Detektív Ügynökség* Pozsonyi utcai irodájának az ajtaján. Tehát a rejtélyes levél este tíz után vagy reggel hét óra előtt került jelenlegi helyére – élével az ajtólapnak támasztva, szinte pontosan középen –, és Pinellinek ezen kevés információ is elég volt ahhoz, hogy levonja az első következtetését: a levél feladója nem akart találkozni vele, vagy a detektíviroda bármely tagjával. Azaz rajta kívül az iroda egyetlen tagjával, Zsigmond Róberttel. Zsigmond azonban se nem maradt tízig, se nem érkezett hétre, így ez a gesztus csakis Pinellinek szólhatott.

A levél elolvasása még inkább alátámasztotta a detektív gyanúját: a szöveg olaszul íródott. Zsigmond Róbert nemhogy olaszul nem tudott, de rosszabb napjain magyarul is alig.

Az üzenet még a rövidnél is rövidebb volt.

Nádor Menyhért halála nem baleset volt. Derítse ki karácsonyig! A pénz csak előleg. Hívja Manzettit!

Pinelli beletúrt a borítékba. A százlírások láttán a szíve hevesebben kezdett verni. Egy, kettő, három... a számolás meg sem állt tízig. *Ezer líra karácsony előtt? Klára meg fog boldogulni a boldogságtól.*

Hívja Manzettit!, olvasta el újra. Egy ideig keresgélennie kellett az emlékei között, mielőtt arcot tudott kapcsolni a névhez. Eduardo Manzetti a budapesti Olasz Nagykövetség titkára volt, akit Pinelli még évekkel azelőttől, az apja révén ismert. Az öreg Pinelli számos alkalommal hazatért Itáliába, ahol az akkor szinte siheder Manzetti nagy segítségére volt. A férfi kiválóan beszélt magyarul meg angolul, és a detektívnek rémlett, hogy annak idején ezt kihasználva, valamelyik olasz nemesi család támogatását élvezve került a nagykövet mellé. Pinelli idejét sem tudta, mikor beszélt utoljára a férfival, de úgy tippelte, hogy valamikor a nagy háború előtt.

Miként lehet, hogy most mégis újra szembejött vele ez a név, egy rejtélyes levél és ezer líra kíséretében? És ki az a Nádor Menyhért?

Szüksége volt egy kávéra.

Mivel biztosra vette, hogy az Olasz Nagykövetségen Duri ni di Monza nagykövet úr éppen most fordult át egyik oldaláról

a másikra, mindennemű lelkiismeret-furdalás nélkül az aprócska konyha felé vette az irányt. A kávé mellé sütemény is dukált, de szerencséjére Klára csomagolt neki egy adagot az előző napi mézeskalácsból, meg egy kis maradék püspökkenyeret. Amíg főtt a kávé, az aktatáskájából kikapta a hengerré csavart *Pesti Naplót*, jóízűen leharapta az egyik mézeskalács angyalka fejét, és lehupant a kétszemélyes iroda egyik sarkába bepréselt karosszékbe.

Az ünnep megint utolérte, de Klára ajándéka még sehol sem volt. Hetek óta böngészte az újságokat a megfelelő meglepetés után, de minden nappal egyre biztosabb lett abban, hogy a feleségének idén is be kell érnie egy sokadik nyakláncsal, karkötővel vagy fülbevalóval.

Azt talán túlzás lett volna kijelenteni, hogy az *Ezüst Lupé Detektív Ügynökség* ajtaja előtt sorok álltak, hiszen ez közel sem volt így. Már az is csodaszámba ment, ha egyszerre két kuncaft préselődött be az apró szobába. Munka azonban mindig akadt, hol több, hol kevesebb, hol izgalmasabb, hol kevésbé izgalmas. Persze még a legfordulatosabb ügyet sem lehetett Pinelli korábbi, hivatásos munkáihoz hasonlítani, de a detektív minden megbízás esetén pontosságra, precizitásra és diszkrécióra törekedett. Ha kellett, bent maradt estig, vagy korán érkezett, mivel tudta: minél több a munka, annál több a pénz, és amióta a kis Palkó megszületett, ez volt az első számú szempont.

A kávé lefőtt, az óra pedig nyolcat mutatott, így elérkezettnek látta az időt, hogy felhívja Manzettit. A telefonközpontos gyorsan kapcsolt, és néhány másodperccel később a vonal túlsó végén felcsendült a titkár dallamos hangja.

– *Ambasciata d'Italia, come posso aiutare?*

– *Buon Natale, Eduardo, sono Károly Pinelli.*

– Károly! Ezek szerint megkapta a levelet! – váltott magyarra Manzetti.

Pinelli azonnal megérezte, hogy a férfi várta a hívását.

– Eduardo, mi ez az egész? Ki küldte ezt a levelet, és ki az a Nádor Menyhért?

Rövid csend következett.

– Kétlem, hogy az első információ szükséges lenne a munkához. Elég annyit tudnia, hogy a nagykövet úr egyik ismerőse kérte

a segítségét. Említettem a nagykövet úrnak régi ismeretségünket, és ő javasolta a levél írójának, hogy keresse fel önt.

– Miért nem személyesen jött el hozzám? Mi ez a nagy titkolózás?

– A levél feladója jelenleg nem tartózkodik Magyarországon. Így a nagykövet úron és emiatt részben rajtam keresztül kér segítséget. Szeretném, ha ezt tiszteletben tartaná. Mint ahogy a mellékelt pénzösszegeből is sejtheti, a levél feladója elég befolyásos ember. Nagyon fontos számára ez az ügy, és bármit megadna azért, hogy a végére járjon néhány dolognak.

– Miféle ügy? Köze van ehhez a bizonyos Nádor Menyhérthez?

– Csak annyit mondhatok, hogy a megbízóm olyan üzeneteket kapott Nádortól a halála előtt, amik arra engedtek következtetni, hogy valaki el akarta tenni láb alól. Többet nem mondhatok. Menjen a rendőrségre! Bármilyen információ a birtokába jut, kötelessége tájékoztatni. Még a legkisebb porszem is érdekel, ha köze van az ügyhöz. Ahogy említettem, a megbízóm befolyásos ember. – A vonal megszakadt.

Pinelli egy ideig értetlenül állt az iroda közepén. A gondolataiból Zsigmond Róbert érkezése szakította ki. A férfi szinte bezuhant az irodába, egyik kezében egy félig megevett túrós batyut, a másikban egy zacskót szorongatott.

– Jó reggelt, kolléga! – köszönt kedélyesen – Ilyen korán?

– Igen – motyogta maga elé Pinelli, még mindig az iménti beszélgetés hatása alatt.

– Hoztam néhány dísz – mutatott Zsigmond a kezében lévő zacskóra, és jóízűen beleharapott a batyuba. – Gondoltam, feldíszíthetnénk az irodát. A karácsony előtti utolsó héten mégiscsak illendő volna kicsinosítani a kicsikét. Legalább ebben a három napban ne azt érezzék a kuncaftok, hogy egy vidéki bolondház portásfülkéjébe lépnek. Mit gondolsz, kolléga?

Pinelli motyogott valamit, majd magára kerítette a kabátját, és eltűnt a folyosón.

– Akkor feltételezem, majd megcsinálom egyedül – állapította meg egy vállrándítás kíséretében Zsigmond, mielőtt eltüntette a túrós batyu utolsó falatját is.

MÉSZÁROS DORKA

KARÁCSONY A NAGY HÁZBAN

DECEMBER 21.

– Igazolja magát! – A kislány a felszólításra elmosolyodott, megrázta a fejét. – Nem? Pedig ahhoz, hogy az adventi kalendáriumhoz jusson, fel kell mutatnia az igazolványát, kisasszony! – A kislány tovább rázta a fejét, közben szélesen vigyorgott. – Óvatosan, mindjárt leesik a fejed – dörögte Tonkó Gábor, Toni, a Budapesti Rendőr-főkapitányság nyomozója. – Akkor kérek egy nevet!

– Hetti! – vágta rá a kislány, mire Toni félrehúzódott, hogy Hetti elérhesse az asztalon heverő adventi kalendáriumot. Maga elé vette, hosszan nézte hatalmas, sötét szemével.

– Huszonegyedik van. Segítek! – Toni rámutatott a 21-es számra, Hetti mohón feltépte az ablakot, kipattintotta belőle a csokit, bekapta. Toni a szemét forgatta, de Hetti már ment is tovább, a kosarában békésen szundikáló yorkit célozta meg. Elemér felkapta a fejét, megfontoltan csóválni kezdte a farkát, közben segélykérő pillantást vetett Tonira.

– Nyugi, nem fog felfalni. Hetti, simogasd Elemért, rendben?

A kislány egy pillanatra megtorpant, majd megragadta a kosarat, egy határozott mozdulattal kiborította belőle Elemért. A yorkit nem érte váratlanul a kilakoltatás, megrázta magát, felugrott a kanapéra, és összegömbölyödött a sarkában.

– Simi, Elemér? – hajolt rá Hetti a kanapéra, a kutyus felé nyújtotta a kezét. – Simi?

– Elvesztetted a bizalmát, meg is értem. Később próbálkozz! Aaa! – emelte fel a mutatóujját Toni. – Hazaért Gergő.

Az előszobából behallatszott, hogy kulcsot dugnak a zárba, kinyílt a bejárati ajtó, Hetti és Elemér pedig egyszerre sprinteltek

a hang irányába. Toni sóhajtott, a konyhapultról felvette a telefonját. A volt felesége üzent neki: *Áll a hét óra?* Visszaírta, hogy *persze*, de rossz érzés kerítette hatalmába. Jóban volt Debbie-vel, egy ideje hetente egyszer együtt reggeliztek. Toni soha nem tudott a nőre a barátjaként tekinteni, képtelen volt figyelmen kívül hagyni, hogy egyszer házasságok voltak. A terapeutájával abban maradtak, hogy ez az állapot teljesen normális, és amíg mindkettejüknek rendben van, nem is kell rajta változtatni. Viszont Debbie most nem reggelizni, hanem vacsorázni hívta, ráadásul teljesen váratlanul.

Az előszobából elsőként Elemér tért vissza, őt Hetti követte, a kislány szájából egy gyümölcspürés tasak lógott, a nappaliba belépő szőkésvörös üstök gazdájától kapta. Varga Gergő lassan négy éve volt Toni munkatársa, pszichológus szakértőként dolgozott a BRFK Nyomozó Főosztályán. Mára inkább barátként tekintettek a fiúra, ahogy Hetti anyukájára, Wass Rékára is. Az első közös ügyük során kovácsolódtak remek csapattá, azóta mindig számíthattak egymásra. Réka a kislány születése óta Gergőnél bérelt szobákat. Ha röviden kellett Toninak válaszolnia egy őket érintő kérdésre, lerendezte annyival, hogy Rékával a kezdetektől társak voltak a munkában, tehát összetartanak a magánéletben is. Gergő szintén kolléga, rettentő profi, általában együtt dolgoztak, kialakult a kapcsolat. Hosszabban válaszolni egyikük sem szeretett, és csak nagyon kevesen tudták, milyen borzasztó események vezettek ahhoz, hogy ők igazán megismerjék egymást.

– Minden rendben ment? – nézett Gergő Tonira, aki vállat vont.

– Persze. Úgyis árulkodni fog a kisasszony, inkább bevallom, három rajzfilmet is megnéztünk, és két popcornt pattogtattunk. Kólát persze nem adtam neki, csak vizet.

Gergő elnevette magát.

– Veled akármennyi filmet megnézhet, szerintem Réka is így van vele. Veled még én is akármennyi filmet megnéznék. – Nem túlzott. Toni falta a könyveket, a színdarabokat, a filmeket és a sorozatokat is, kiváló ízléssel áldotta meg a sors, remekül tett különbséget befogadásra érdemes és nem érdemes alkotások között.

– Gondterheltnek tűnsz – váltott témát Gergő, és a játszószőnyegre lépett. Hetti rögtön hozta a műanyag dinóit. Gergő nehézkesen letelepedett, a jobb térdje nem volt az igazi, amióta egy golyó szétronszolta.

– Csak a szokásos év végi hajrá. Tavaly és tavalyelőtt is sikerült benn töltenem a huszonnegyedikét, remélem, idén eljutok a szüleimhez. Anyám kitekeri a nyakamat, ha megint egy folyamatban lévő ügyre hivatkozom – húzta el a száját Toni, majd megdörzsölte az arcát, sóhajtott. Gergőnek nem kellett még egyszer rákérdeznie, a férfi folytatta magától. Az évek során megtanulta, hogy a pszichológus szakértőnek bármit elmondhat, biztonságban érezte magát mellette. – Debbie furcsa. Felhívott reggel, hogy ma együtt tudunk-e vacsorázni. Elég, hm, zaklatott volt a hangja. Fogalmam sincs, mit akar. Soha nem jelent jót, ha az embert csak úgy felhívja a volt felesége.

Gergő is rosszat sejtett, de diplomatikusan ennyit fűzött hozzá:

– Ne aggódj, nagyon jóban vagytok, akármi lehet.

Toni idegesen bólintott, pontosan e miatt az akármi miatt állt bele az ideg.

A belvárosi étterem zsúfolásig megtelt, alig lehetett szabad asztalt találni. Toni pontosan futott be, nem mert volna egy percet sem késni. Debbie már várta, egy csendes sarokba húzódott, szaklapot olvasott.

– Helló, doktornő! Szabad ez a hely? – lépett az asztalhoz Toni, mire Debbie összerendezte, letette a magazint, és felállt. Üdvözlésképp adtak egymásnak két puszit. – Fantasztikusan nézel ki. – Toni a megismerkedésük óta hasonló bókokkal halmozta el a nőt. Debbie nemcsak az eszéről és a profizmusáról volt híres szakmai körökben, hanem a szépségéről is. Hosszú, szőke haját szigorú kontyba fogta a tarkóján, makulátlan arcán visszafogott, enyhe sminket viselt. Alakja tökéletes, a világos, pasztell árnyalatú nadrágokat és zakókat kedvelte, amelyek légiessé tették a megjelenését. Tonit mégsem az alakja fogta meg, a szemébe, a mosolyába és

elsősorban az agyába szeretett bele anno egy közös esetmegbeszélésen. Debbie igazságügyi szakértőként dolgozott, saját csapatot vezetett a Nemzeti Szakértői és Kutató Központban. A nőnek lágy, őszinte, mély őziketekintete volt, és sugárzó, de egyszerre szigorú mosolya, ami ezen az estén kissé mintha vesztett volna a ragyogásából.

– Rendeljünk! – indítványozta Debbie, miután mindketten elhelyezkedtek. Toni kivárt, tudta, nem támadhatja le azonnal a találkozó okát firtatva.

Debbie sült krumplit választott mézes mustárral, hozzá vizet és egy deci száraz vörösbort kért, Toni pedig, bár farkaséhes volt, kiegyezett egy előételnek szánt mártogatóssal, almalével és egy eszpresszóval.

– Mi a helyzet a melóban? – Toni nem bírta tovább, kérdeznie kellett valamit, ami magyarázatot adhat a szokatlan randira.

– Semmi. Tiszteletlenség azt mondanom, hogy csupa unalmas esetet kapunk, de ez az igazság – kortyolt bele a borba a nő, miközben cinkos pillantást vetett Tonira. – Nálatok?

Toninak jócskán akadt mesélnivalója, nem mintha több dolog történt volna a főosztályon, csak szeretett beszélni. Míg az utóbbi hetüket szedte darabokra, kihozták az ételt. Debbie nem szakította félbe, nem is kérdezett vissza, úgy tűnt, a gondolataiba mélyed a krumpli rágcsgálása közben. Toni a végén már csak azért nem hagyta abba, mert attól félt, ha elhallgat, megszállja őt is az a nyomasztó érzés, ami a nőn telepedett meg.

– Mik a terveid karácsonyra? – szúrta közbe váratlanul Debbie. Toni egy másodpercre megakadt, majd nagy levegőt vett, és újult lendülettel folytatta:

– Szenteste és karácsony első napján otthon leszek, anyám harcsapaprikást csinál, tízféle sütemény lesz, készülök Salvus vízzel és tablettával gyomorégésre. Huszonötödikén jönnek az unokatesóim, ezer éve nem láttam őket, az utóbbi években munka miatt lekés-tem a karácsonyt. Huszonhatodikán Gergő főz, ott gyűlünk össze, tudod, ő isteni vadpörköltet...

– Anya múlt héten eltörte a bokáját.

Toni tarkóján felállt a szőr, a volt anyósáról nem őrzött szép emlékeket. A banyára, ahogy magában hívta, a zsarnok jelzót találta a legmegfelelőbbnek, rágondolni is ódzkodott. Toni elképzelni sem tudta, miért került szóba Debbie anyja.

– Ööö... Sajnálom. Vagy...?

– Kétszer műtötték a térdét az elmúlt három évben, és nem hajlandó elfogadni, hogy már nem a régi. Elvitette magát apával vásárolni, és amíg őt beküldte egy huszadik perzsaszőnyegért, úgy döntött, egyedül néz körül. A második kirakat előtt elesett, szilánkosra törte a bokáját. Idén elmarad a síkarácsony.

Debbie családjá minden évben Courchevelben töltötte az ünnepeket, ami egy luxus síközpont volt a francia Alpokban. Évtizedes hagyomány volt ez a családban, és ahogy Toni a beszélgetésekből kivette, a különleges ünneplés fő okát a luxuskörülmények szolgáltatták. Debbie anyja szerette ecsetelni a barátnőinek, a gyülekezet tagjainak, a falu lakóinak, az alkalmazottainak és mindenkinek, aki meghallgatta, milyen egyedülálló és fényűző helyre viszi a gyerekeit és immár az unokáit. Ráadásul az egy hét alatt számtalanszor a családjá orra alá dörgölhette, hogy mindent ő fizet. Bár a pénzt ténylegesen nem a banya kereste meg, viszont a fakitermelő vállalatot, amely gazdaggá tette a családot, az ő apja hozta létre, ám a férje vitte tovább és építette nemzetközi üzletté. A banya pedig a könyveléssel foglalkozott.

– Gondolom, örülsz – próbált tippelni Toni. Nem érezte biztonságban magát a témát illetően. A nő mintha meg se hallotta volna a megjegyzést, monoton hangon folytatta:

– Otthon ünneplünk. A nővéremék október óta Magyarországon vannak, André elvállalt egy szlovák páciens, könnyebb nekik így.

– Anyádékkal laknak a nagy házban? Mira még nem csavarodott be?

Debbie a szemét forgatta, a mozdulat sokkal inkább szólt a családjának, mint Toninak.

– Keveset beszélünk. Szóval anya rám parancsolt, hogy én is menjek haza. Mivel a síkarácsonyra igent mondtam, tudja, hogy nem dolgozom, és ha be is jönne egy sürgős ügy, megsértődne, ha lemondanám. Tudod, milyen.

Toni bólintott. A sértődést enyhe kifejezésnek érezte, a banya valószínűleg évekig büntetné Debbie-t, amiért kihúzta magát a családi karácsonyozás alól.

– Szörnyű lesz. A hotel más, ott mindenki azt csinál, amit akar, étkezésekkor találkozunk, meg amikor anyám társasozni óhajt, de ennyi. Most viszont be leszek szorítva abba a túl nagy házba a túl nagy birtokon, és hallgathatom egész nap... – Debbie nem fejezte be, nem is kellett, Toni tisztában volt a mondat második felével. Hallgathatná egész nap az anyjától, mekkora csódtömeg, mit rontott el az életében, és min lenne ideje változtatnia. Debbie a szalvéta csücskével megtörölte a szemét, Toni nagyon megsajnálta. Legszívesebben nyúlt volna a kezéért, de inkább nem tette.

– Tökre együttérzek veled. Erős vagy, meg fogod ugrani ezt a feladatot is – kacsintott bátorítón. – Ha kell egy barát, bármikor felhívhatasz. Neked egész karácsonykor elérhető leszek.

Toni azt hitte, ez volt a találkozó apropója. Debbie ki akarta önteni a szívét, meg akarta osztani a szorongását, és ki tudott volna jobban azonosulni a problémával, mint ő, Toni, aki személyesen ismerte a helyzetet? Debbie viszont nem nyugodott meg, sőt idegesebbnek tűnt, mint pár perccel ezelőtt. A terítőt szuggerálta, elvörösödött, látszott, mondani szeretne még valamit, de egyelőre nem találta a megfelelő szavakat. Toni izmai megfeszültek, soha nem látta ilyennek a nőt.

– Nagyon szégyellem magam – nyögte ki végül Debbie. – Nem egyedül kell hazamennem. – Debbie tagolva beszélt, továbbra sem nézett a férfi szemébe. Toni szemöldöke felugrott a homloka közepéig. Debbie nekiveselkedett a végének. – Én... Toni, én még nem mondtam el a szüleimnek, hogy elváltunk.

MÉSZÖLY ÁGNES

LAST CHRISTMAS

1

PAPA DON'T PREACH

– Hol van már ez a gyerek?!

Szabó doktor leállította a kaposvári Munkácsy Gimnázium előtt várakozó krémszínű Wartburg kombi motorját. Aztán rögtön újra gyújtást adott. Bár szikrázóan sütött a nap, jócskán fagyott, ő pedig nem akarta, hogy kihűljön az autó utastere.

Belekapaszkodott a kormányba, és a hüvelykujjával dobolni kezdett a kereket borító sötétbarna műbőrön.

– Még ki sem csengettek – csitította a felesége. – Ez az utolsó osztálykarácsonyuk.

A férfi hümmögött egy sort. A háta közepére sem kívánta az előtte álló nyolcórás utat. Szíve szerint kora reggel elindult volna Tátralomnic felé, de a lánya kijelentette: ha nem maradhat az osztálykarácsonyon, inkább a nagyszüleivel tölti az ünnepeket.

Szabó Pál sebészprofesszort megfontolt embernek ismerték. De akik közel álltak hozzá, tudták: az elveit csak addig képviseli következetesen, amíg nem Ágotával szemben kell kiállnia értük. Kamasz lánya érveinek, igazságérzetének és csúfondáros mosolyának képtelen volt ellenállni, egy-egy vita után dohogva, morgolódva próbálta védeni a maradék tekintélyét. Felesége, Klára ezt ugyanolyan derűs beletörődéssel viselte, mint a gyerek kirohanásait. Ő ritkán szólt bele a dolgokba, ám akkor nem tűrt ellentmondást. A kórházban tudta mindenki: habár Szabó professzor elvtárs magasabban áll a számlárletrán, mint Oláh doktornő, nem csak szakmai kérdésekben kéri ki a felesége véleményét.

Előző este is a nő győzte meg, hogy induljanak el péntek délután.
Talán későn érünk oda, magyarázta Klára, *de a másnap reggel már a pályán ér minket*.

Pali dohogott, aztán megadta magát a „lányok” akaratának. Mára azonban már megbánta a határozatlanságát. Estére havazást ígértek az északi országrészre.

– Betegyek zenét? – kérdezte Klára, és már csúsztatta is az autómagnóba (amit pár hónapja kapott egy hálás betegtől) a férje kedvenc Illés-kazettáját. Megszólalt a *Valahol egy lány*, Pali elmosolyodott, átnyúlt a felesége oldalára, és a nő farmerbe bújtatott combjára tette a kezét. Aztán megint elkomorodott az arca.

– Az a semmirekellő mit keres itt?

Ifjabb Tóth Zoltán, a város néhai párttitkárának a fia fázósan tologott a gimibejárata előtt. A kezében nejlonzacskót szorongatott, és nagyjából félpercenként az órájára nézett.

– Hagyd már szegényt! Senki nem tehet a családjáról.

– Ha a lányom közelébe megy...

Klára kíváncsian várta, hogyan próbálja majd Pali megóvni (védelemre nem szoruló) lányát a volt fiújától. Ám ekkor felhangzott az óra – és 1989 utolsó tanítási napjának a – végét jelző csengő. Tóth Zozó, akit májusban rúgtak ki a gimnáziumból, megrettent: körül sem nézett, pánikszerűen átvágtatott az út másik oldalára, hogy ott aztán újra lecövekелjen.

Két perc sem telt bele, és kinyílt az iskola ajtaja. Előbb csak pár diák sietett ki rajta, aztán egyre többen érkeztek. Elindultak a buszmegálló felé, vagy kisebb-nagyobb csoportokban megálltak még búcsúzkodni.

Végre Szabó Ágota is feltűnt. Divatos répaszabású farmert és pufidzsekit viselt, egyenes, vékony szálú haja összefogva is a háta közepéig ért. Alig tudott kievickélni az ajtón, mert az egyik kezével legjobb barátnőjébe, Köves Zsófiába karolt, a másikat aktuális fiúja, Mészáros Anti fogta. Plusz volt még nála – a székel szöttekből varrt oldaltáskán kívül – egy rakás ajándék.

Reggel ő is egy órával korábban kelt, hogy becsomagolhassa a barátainak a tizenöt, személyre szóló számokkal teli, kétszer harmincperces TDK magnókazettát.

– Na, végre! – sóhajtott Szabó doktor.

Ágoták megálltak pár méterre a kijárattól. Hozzájuk csapódott néhány osztálytársuk, beszélgetni kezdtek, és egyáltalán nem úgy tűnt, hogy el akarnak köszönni egymástól. Anti gyanakodva mutatott a túloldalon tébláboló Tóth Zoli felé. Mondott valamit Ágotának, de az csak a fejét rázta, aztán megcsókolta a fiúját, még egyszer megölelte Zsófit, és elindult a szemben parkoló kocsi felé.

Szabó doktor azonnal kipattant a vezetőülésről.

– Hátrarakod a holmidat? – kérdezte köszönés helyett a lányától.

– Jó lesz mellettem, úgyis zenét akarok hallgatni – mondta a lány, miközben megölelte az apját. Aztán észrevette, hogy a kocsi tetejére nem került fel a csomagtartó. – És a lécek?

– Beslichtoltam mindent a csomagtartóba. A légellenállás miatt. Igaz, hogy le kellett hajtanom az ülést... nem lesz sok helyed, de kényelmesen el fogsz férni.

A lány elhúzta a száját, majd kinyitotta a hátsó ajtót, az apja kezébe nyomta az egyik becsomagolt ajándékot, és megpróbálta a többit elhelyezni az utastérben.

– Gota, van egy perced? – hallották a hátuk mögül Zozó hangját.

– Csak boldog karácsonyt szeretnék kívánni...

Pál kérdően nézett a lányára. Az odaadta neki a kabátját meg egy fura formájú csomagot.

– Minden rendben, apa... Mindjárt jövök. Beteszed ezeket adig? – intett Ágota, és odalépett az Egyes Számú Nagy Szerelméhez.

– Hoztam neked valamit – mondta a fiú zavartan.

– Gondoltam, hogy jönni fogsz – mosolygott a lány. Belebotort a szőtttestáskába, és elővett belőle egy tenyérnyi piros csomagot.

– Tessék. Boldog karácsonyt, Zozó!

– Boldog karácsonyt! – A fiú inkább grimaszolt, mint mosolygott, aztán kihúzott a zacskóból egy könyvet. – Nem volt időm becsomagolni, de szerintem tetszeni fog.

– *Gyilkosság a Spanyol-fokon* – olvasta az olcsó, sárga borítón a lány.

– A legjobb krimi, amit mostanában...

– Nem szeretem a krimiket.

– Pedig neked való... – hebegett Zozó. – Ellery Queen írta... a nagy leleplezés előtt minden könyvében felteszi a kérdést: tudja már az olvasó, ki a tettes? Nekem sosem sikerül kitalálnom. De neked szerintem sikerülni fog.

– Hát... kösz. Bocs, de mennem kell.

– Nocsak, nocsak, a szokásos karácsonyi síelés? – A fiú hangjába a fájdalom mellé nem kevés gúny vegyült.

– Aha... – Ágotának eszébe jutott, mennyivel jobban szerette a srác semmilyen tekintélyt nem tisztelő arcát annál a kivertkutya-tekintetnél, amivel mostanában nézett rá. És hogy egy éve még Zozóval együtt szorongtak a Wartburg hátsó ülésén.

Akkor még minden egyszerűbb volt, gondolta.

– Hát... jó utat. És csak óvatosan – mondta Zozó. A szarkasztikus mosolymorzsa lepergett a szája szegletéből, mintha ott sem lett volna.

– Tudok magamra vigyázni – felelt a lány, és beszállt a kocsiba.

Csak akkor dőlt hátra a szürke plüssszuzattal borított ülésen, mikor az apja felkanyarodott a 67-es útra. Ám a nyugalma nem tartott sokáig.

– Meg kell állnunk a benzinkútnál... – kapaszkodott meg a vezetőülés támlájában. – Lemerült a walkmanem.

– Még el sem indultunk! – forgatta a szemét az anyja. – Egyébként is, van zene a kocsiban. Majd ha megállunk tankolni, veszünk elemet.

– Nem biztos, hogy négyszázötvenedszer is végighallgatnám az *István, a királyt*... Tonitól megkaptam az új Wham!-kazettát.

– Beteheted az autórádióba – javasolta az apja.

– Persze, hogy anya elkezdje cikizni.

– Nem szoktam semmit cikizni – jelentette ki a nő.

– A múltkor összekeverted a Duran Durant a Modern Talkinggal – emlékeztette a lány.

– Arról nem tehetünk – magyarázkodott az apja –, hogy ezek a tiszavirág-életű slágergyárosok mindent egy kaptafára húznak fel, és az összes énekes úgy néz ki, mintha...

– Apu, ne már! Egyébként van kaja? – kérdezte Ágota. Az osztálykarácsonyon teleette magát süteménnyel (a rendes lányok mindig

csináltak valami finomat), de szerette volna elterelni a beszélgetést Simon Le Bon és George Michael fizimiskájáról.

– Kislányom! Még ki sem értünk Kaposvárról! – csóválta a fejét az anyja. – De ott van mellette a hűtőtáska, benne a téliszalámis szendvics.

A Wartburg végre elhagyta a városhatárt. Szabó doktor biztonságos nyolcvanas tempóval haladt észak felé. Klára önfeledten énekelte kamaszkora slágereit az autómagnóval, a lánya pedig befészkelte magát a hátsó ülésre, és nézegetni kezdte az osztálytársaitól kapott ajándékokat, aztán amikor már mindennek eleget örült, a zöld papírborítású *Felvételi tájékoztató* mellől elővette a bioszkönyvét.

A puha fedeles ponyvaregénybe bele sem lapozott. *Jellemző Zozóra. Olyan ajándékot ad, amit ő szeret*, gondolta. Aztán eszébe jutott az előző karácsony, amit együtt ünnepeltek. Akkor Donovalyba mentek a szülei társaságával: Szabóék minden évben ugyanazzal a négy családdal töltötték ezt a pár napot. *Ó, a fenébe, vágta fejbe a gondolat, most magyarázkodhatok majd, hogy hol hagytam a „kis barátomat”.* *Vízkelety Etus, Simon Évi és Gálné Ibi kórusban fognak sopánkodni, hogy „pedig milyen helyes fiú volt a Zolika”, apa haverjai meg viccelődnek, hogy legalább nem issza el előlük a beche-rovkát. Csak Hammer Gizi és a férje, Petyabá nem tesz majd megjegyzést. A Gál srácok megint rám ragadnak, de legalább nem kell Simon Zsuzsi és a hugicája nyafogását hallgatnom...*

Mielőtt azonban még elkezdte volna sajnálni magát, eszébe jutott, mennyire szeret a fehér, makulátlanul tiszta, havas hegyoldalon suhanni, és mennyire szerencsés, hogy (az osztálytársai közül egyedül) minden karácsonykor eljut a hegyekbe. Ezért még a szülei régi barátait meg a barátok hülye gyerekeit is el lehet viselni. És végül is nem olyan rémes a társaság. Csupa értelmiségi, főleg orvosok, akik még a Debreceni Egyetemen ismerkedtek össze. Már Simon Évit kivéve, aki csak kozmetikus, bár pont vele lehet a legjobbakat beszélgetni. Meg Petyabával, a veszprémi állatkert igazgatójával, aki eléggé kilógott a csapatból, és Ágota apja szerint veszélyes nézeteket vallott.

Legalább kiengedek az érettségi előtt, mosolyodott el magában. Öt-hat napig eszembe sem jut a biológia. Legfeljebb csak akkor,

amikor beszámolok róla, hogy igen, én is a Debreceni Egyetem Orvosi Karára jelentkezem.

Nem mintha szeretnék betegekkal foglalkozni, de hát a családi hagyomány, ugye.

És egyébként sincs jobb ötletem.

PÁLMAI-LANTOS ÉVA

MARITA

– Azt a mindenit, ez egy palota! – tört ki belőlem, amikor kiszálltunk a taxiból, és megláttam a feketefenyők és formára nyírt bokrok között a házat, ahová jöttünk. Az épületet két nagyobb, szimmetrikus szárny alkotta, a kettő között oszlopos veranda nyújtózott. Halványsárga homlokzatát kétemeletnyi ablaksor törte meg. Az ablakok körüli fehér stukkók régies eleganciát sugároztak. Valóban olyan volt, mint egy palota.

Miguel elmosolyodott a szavaimra, és a karját nyújtotta.

– Mehetünk?

Belekaroltam, de megvettem a lábam.

– Miért nem mondtad, hogy ennyire elegáns helyre jövünk?

– Mert akkor mi lenne más?

– Más ruhát veszek, elegánsabbat, vagy nem is tudom. De te csak annyit mondtál, hogy előkarácsonyi vacsorára jövünk Pozuelo de Alarcónba a rokonaidhoz.

– Gyönyörű vagy így – nyugtatott meg Miguel. – Szeretem ezt a ruhát, szép emlékeim vannak róla Cádizból.

Jólesett a bókja, de nem győzött meg teljesen.

– Egyáltalán milyen rokonaid? – puhatolóztam finoman. Miguel említette pár napja, de a közös madridi karácsony megszervezése annyira lefoglalt, hogy erre az aprócska részletre, őszintén szólva, nem figyeltem.

– Leginkább távoliak. Nagypámnak két fiútestvére volt, az idősebb Carlos, a fiatalabb Esteban. *Tío* Esteban nem alapított családot, nagypapa Jerezbe ment sherryt készíteni, úgyhogy ez a Carlos-ág. Vagyis Rafael a másod-unokatestvérem.

A név hallatán felnyögtem, mire Miguel hangosan felnevetett.
– Nyugalom, kedvelni fogod őket, ő és a felesége, Bianca is kedvesek. Ritkán találkozom velük, de az előkarácsonyi vacsora afféle hagyomány náluk, és ha még nem tűnt volna fel, mi, spanyolok boldulunk a karácsonyért.

Ettől sem lettem nyugodtabb, de Miguel finom unszolására végül hagytam, hogy a fehér kővel kirakott felhajtón a ház felé vezessen.

A csengetésünkre egy fiatal nő nyitott ajtót, haját szoros kontyba fogta, hófehér ruhája makulátlanul simult karcsú alakjára, a mandzsettáit és a gallérját finom csipkebetétek díszítették. Nagy, sötét szemével végigmért minket.

– Señor Gistaín! – mosolyodott el. – Már várják önöket, fájradjanak be!

A ház belülről éppen olyan impozáns volt, mint kívülről. A hatalmas belmagasságú előtérből jobbra és balra is folyosó nyílt, szemben kovácsoltvas korláttal szegélyezett márványlépcső vezetett fel az emeletre. Miguel balra terelt a folyosón, amerről beszélgetés zaja hallatszott.

A nappaliban, vagy inkább szalonnak nevezhető helyiségben, hárman ültek a süppedős vörös fotelekben. Ahogy beléptünk, egy meghatározhatatlan korú nő felpattant, és elénk libbent. Térdig érő, sötétzöld selyemruhát viselt, amely finoman követte a mozdulatait, anélkül hogy hivalkodóvá vált volna. Nyakában egy egyszerű, de feltűnően szép gyöngysor csillogott, fülében hozzá illő apró arany fülbevalókkal, csuklóján egy klasszikus Cartier karóra és egy vékony arany karkötő csillant meg minden mozdulatánál. Az egész megjelenéséből áradt a magabiztosság és a könnyed elegancia.

– Hát itt vagytok! – Csókot lehelt Miguel arcára, aztán felém fordult, és megnézett magának. – Szóval te vagy az a különleges Catalina. Bianca vagyok, örülök, hogy megismerhetlek!

Zavaromban alig bírtam valami üdvözlésfélét kinyögni, de Bianca nem törődött vele. Közénk lépett, és belénk karolt, majd a szoba közepe felé vezetett minket.

– Gyertek beljebb! Rafa éppen eltűnt valahová, de szolgáljátok ki magatokat, italok a bárasztalon. Catalina, te még nem ismered Rafael hűgát és a férjét.

Bianca olyan gyorsan hagyott ott minket, ahogy előttünk termett, én pedig végre körül tudtam nézni. A helyiséget arany-vörös mintás szőnyeg borította, körben a falakon súlyos keretben festmények lógtak, a fehér kandallóban tűz ropogott, és az átellenes sarokban egy háromméteres, az enteriőrhez illő piros és aranszínű gömbökkel meg füzérekkel feldíszített karácsonyfa magasodott. Alatta fényűző csomagolópapírban különböző méretű ajándékok. Mintha egy karácsonyi film díszletébe csöppentem volna.

Miguel letett egy apró, elegáns dobozt a fa alá a többi közé.

– Ez a szokás, mindenki hoz valami ajándékot a házigazdáknak, mókásabb így, mintha rengeteg bort és virágot kapnának – magyarázta. Aztán megfogta a kezem. – Készen állsz? Ígérem, nem lesz rémes!

Öntudatlan mozdulattal megigazítottam a ruhám, és követtem a vörös fotelekben beszélgető vendégekhez. A hírek gyorsan terjedhettek Miguel családjában, mert Rafael húga és a férje, Señor és Señora Valverde azzal fogadtak, hogy már hallottak rólam. Miguel vállat vont, és hang nélkül a Martina nevet tátogta felém. Szóval a sógornője mesélt. Úgy tűnt, semmi rosszat, mert barátságosan arról kérdeztetek, szeretek-e Spanyolországban élni. Aztán áttértek a különböző, számomra ismeretlen családtagok kitárgyalására, amihez nem tudtam hozzászólni, így elvettem egy pohár pezsgőt, és körbesétáltam az elképesztő nappaliban. A festményeket nézgettem. Nem akartam hinni a szememnek, de felismerni véltem egy Francisco de Zurbarán-csendéletet narancsokkal és citromokkal.

– Szép, igaz? Engem megnyugtat, ha ránézek – szólított meg egy férfi, mire ijedten megpördültem, és kis híján leöntöttem a pezsgóval. – Elnézést, nem akartam megijeszteni, de a tekintetből úgy láttam, ön is értékeli a művészetet – magyarázkodott. – Rafael Mendoza y Carillo vagyok, a házigazda.

A férfi mintha Bianca ellenkező nemű mása lett volna, a sötétzöld zakót rá szabták, épphogy őszülő haját hátrasimította, és pont csak annyira volt borostás, amitől sármosnak és divatosnak tűnt.

– Bartha Katinka – nyújtottam kezet.

– Á, akkor mindent értek – mosolyodott el. Bár körülbelül egy évtizeddel idősebb volt, ettől hirtelen meglepően hasonlított

Miguelre. – Te vagy Miguel barátnője. Örülök, hogy megismerhetlek.

– Ez tényleg egy Zurbarán? – csúszott ki a számon.

Rafael büszkén bólintott.

– Igen. A családkunk nagy művészetpártoló, generációk óta gyűjtjük a festményeket, bevallom, kicsit olyan a ház, mint egy múzeum, már csak a teremőrök meg a kamerák és a riasztók hiányoznak, rémes.

A tettetett kétségbeesés láttán elnyomtam egy mosolyt.

Miközben Rafael körbevezetett, és minden képről mondott néhány szót, egyre jobban ámultam. Nemcsak azon, hogy több száz-ezer eurónyi érték lóg a falakon, hanem azon is, milyen lelkesedéssel beszélt róluk. Megígérte, hogy mivel még sosem jártam náluk, vacsora után körbevezet az emeleten is, és mutat pár igazi különlegességet. Még örömmel hallgattam volna, amikor a háziasszony félbeszakította.

– Drágám, ne beszélj lyukat Catalina hasába! Hadd találkozzon a többi vendéggel is!

Most vettem csak észre, hogy a helyiség időközben megtelt emberekkel. Bianca mindenkinek bemutatott. Tízen-tizenketten lehettek, próbáltam megjegyezni a szomszédok, kollégák és családtagok nevét. A végére zsongott a fejem, ráadásul a vendégek ismerték a járást, szabadon jöttek-mentek, leültek, felálltak, ezért úgy éreztem, mintha egy állandóan változó képet kellene memorizálnom. Elég gyorsan feladtam, letelepedtem az egyik kétszemélyes kanapéra, és csak figyeltem a vibrálást. Úgy tűnt, a legtöbben ismerik egymást, legalábbis erről tanúskodtak a látványosan a levegőbe adott puszik és a lelkes üdvözlések. Egyedül egy negyvenes éveie elején járó, vörös hajú nő lógott ki, még nálam is jobban. Nem vett részt a beszélgetésekben, hosszú, bő, fehér pólója és koptatott farmerje éles kontrasztban állt a csillogó estélyi ruhákkal és szmokingokkal. Valójában a pólójának a mintája keltette fel a figyelmem. Egy színes ecsetvonásokkal szemből megfestett női arc volt rajta, akinek a haja, ahogy a vállára omlott, a madridi Gran Vía épületeinek sötétkéék sziluettjét formázta meg. Neki nem mutattak be, arra emlékeztem volna.

Miguel megszabadult az öltönyös férfiak köréből, és letelepedett mellém.

– Hogy érzed magad? – kérdezte.

– Szemlélődöm. Így valóban nem rémes – nyugtattam meg.

– Ugye? Rafaelék az előkarácsonyi vacsorára elit társaságot hívnak meg. Itt senki nem lesz tolakodó. Ők ott – mutatott egy párra, amely ugyanabba a színbe öltözött, csak a férfi zakót, a nő blézert viselt – a kulturálisörökség-védelmi miniszter és a férje. A szomszédok, akikkel Rafael beszélget, Arlo Figuerolas, egy építőipari cégcsoport feje és a felesége.

– És ő? – biccentettem a farmeres-pólós nő felé, aki felkeltette a figyelmem.

Miguel feltűnés nélkül, de jól megnézte.

– Gőzöm sincs. Megeshet, hogy még sosem járt itt. Vagy nem emlékszem rá.

– Erre a hajra? Ha az arcára nem is, de erre a vörös hajra jövő ilyenkor is emlékezni fogok.

– Igaz. Mindamellett én sem tudok fejben tartani mindenkit. És ha ez megnyugtató, nekem kínosabb, mert tőlem elvárják, hogy névről ismerjem őket...

Már-már megsajnálta, de nem volt alkalmam válaszolni, mert a lány, aki beengedett minket, bejelentette, hogy a vacsora tálalva van.

Bianca és Rafael nyomában mindannyian átvonultunk az étkezőbe. Ezt a helyiséget a szalonnal ellentétben hófehérre festették, a hosszú asztal felett hatalmas, sokkarú csillár szikrázott. Az asztalon porcelán étkészlet és kristálypoharak csillogtak a fényében. Cirádás ültetőkártyák jelölték minden vendég helyét.

Engem Miguel és egy korombeli férfi közé ültettek, aki Ikerként mutatkozott be, de nem bizonyult jó társaságnak. Amikor udvariasan beszélgetést igyekeztem kezdeményezni, csak félig figyelt rám, rajtakaptam, hogy a nyakigláb, igencsak fiatal pincérlányt figyel, aki egy szervizkocsin betolta az előételt. Aztán Rafael felállt az asztalfőn.

– Szeretném kihasználni az alkalmat, és megköszönni, hogy mindannyian itt vagytok. Számunkra – nézett a feleségére – ez je-

lenti a karácsonyt, hogy itt vagyunk, együtt, a családtagokkal, barátokkal, kollégákkal. A szakácsnő a legjobb ételekkel készült, úgyhogy együnk, beszélgessünk, élvezzük ki ezt az estét!

ZAJÁ CZ D. ZOLTÁN

ÉSZAKI FÉNY

Greta Almgren még soha életében nem járt ennyire közel az Északi-sarkhoz. Amikor a stockholmi Arlandáról felszálltak a PopulAir jellegzetes zöld-fehér festésű Fokker 50-esével, kellemes bizsergés futott végig a testén. Úti céljuk, a számiföldi Smalviken mindössze száz kilométerre volt a sarkkörtől.

Mehettek volna északabbra, Kirunába is, de a várost karácsony tájékán a híres jéghotel és persze a sarki fény miatt valósággal előzönlük a messze földről érkező turisták, akik az utazási irodák ígérete szerint, ha a sors is úgy akarja, a környék hóval borított útjain összefuthatnak akár magával a Mikulással is.

Greta és a kedvese, Mats egyáltalán nem vágyott a Mikulással való találkozásra, annál inkább a nyugalomra. Az északi fényt persze ők is látni akarták, de erre jó esélyük volt Smalvikenben is.

Amikor a közel kétórás repülőút után megkezdtek az ereszkedést Arvidsjaur reptérének egyetlen kifutópályájára, amelyet az egyik irányból 12-esnek, a másiktól 30-asnak hívtak, Gretán úrrá lett a szorongás, ezért aztán folyamatosan próbálta meggyőzni magát arról, hogy gyönyörű karácsonyuk lesz ezen a vadregényes, isten háta mögötti vidéken.

Igazából az ő ötlete volt, hogy hagyják ott a nagyvárost, és utazzanak minél északabbra, ám a repülőút alatt kétségei támadtak az egész tervvel kapcsolatban.

Persze ha a volt férje, Lars nem ajánlotta volna fel, hogy a tizenégy éves lányuk, Mira vele töltheti a karácsonyt Amerikában,

akkor ő és Mats aligha hagyhatták volna ott Malmőt. Greta támogatta, hogy a lánya személyesen is megismerje az apja új családját, hiszen évek óta csak Skype-on érintkeztek.

Szóval Mira elutazásával Greta úgy érezte, kész belevágni az északi kalandba. Azt gondolta, hogy Matsnak talán könnyebb lesz azonosulnia az itteni életérzéssel: évekig élt visszavonultan egy Jönkholm nevű halászfaluban, ahol hozzászokott az elszigeteltséghez.

A reptér melletti autókölcsönzőben az alkalmazott megpróbálta őket rábeszélni egy Volvo luxusterepjáróra, de Mats végül egy Toyota mellett döntött.

Éppen az autóhoz indultak, amikor odalépett hozzájuk egy húsz év körüli lány.

– Elnézést, jól hallottam, hogy Smalvikenbe mentek?

– Igen – mondta Greta.

Rögtön megismerte a lányt. Két sorral ült előttük a repülőn. Nem volt nehéz megjegyeznie. Egyrészt, mindössze talán ha harmincan utaztak a gépen, másrészt elég feltűnő látványnak bizonyult a sárgára festett hajával, valamint az ezüstpiercingekkel az orrában és az ajkában. Szép, de a szokásosnál kerekesebb arca volt, kékesfekete mandulaszeme, gömbölyded álla, húsos ajka. Összességében mégis kellemes benyomást keltett.

Greta szinte biztos volt benne, hogy az őslakos számik leszármazottja.

– Ugyanazzal a repülőgéppel jöttünk. Én is Smalvikenbe tartok. Ha nem nagy kérés, elvinnétek?

– Persze, szívesen – felelte Greta.

– Bocsánat, még be sem mutatkoztam: Frida vagyok.

– Az én nevem Greta, ő pedig Mats.

– Örvendek! – mondta Mats, és segített betenni a csomagtartóba a lány kis kabinbőröndjét.

Amint kikanyarodtak a friss hóval borított útra, érezte, hogy az összerékhajtás remekül teszi a dolgát. Amíg ő a vezetésre összpontosított, Greta hátrafordult a lányhoz.

– Rokonaid laknak Smalvikenben?

– Nincs itt senkim – válaszolta Frida.

– Csak mivel karácsony van, gondoltam...

A lány kisimította az arcából a haját.

– Az anyám itt élt tizenhat éves koráig.

– Értem – felelte Greta.

Megérezte, hogy a lány nem akar beszélgetni. Persze mivel szíveséget tettek neki azzal, hogy felvették az autójukba, udvariasságból válaszolt ugyan a kérdéseire, de csak szüksézáúán.

Greta nem erőltette a társalgást. Inkább Mats nyugodt arcát vagy a lenyűgöző tájat nézte. Az út hol egybefüggő fenyőerdőkön át, hol a befagyott tavak partján vezetett.

Smalviken egy festői öböl mentén feküdt, alig húsz kilométerre a körzeti központtól, Arvidsjaurtól. Greta kiszámolta, hogy körülbelül negyedóra múlva megérkeznek.

Mats talált egy helyi adót, ahol éppen a számi származású svéd énekesnő, Sofia Jannok dalait játszották. Így érkeztek meg Smalvikenbe.

– Hol tegyük ki? – kérdezte a lánytól.

– Az Äventyr Hotelnél. Gondolom, ti is ott szálltok meg.

– Nem, mi kibéreltünk egy faházat a falu szélén – mondta Greta.

– Állítólag gyönyörű kilátás nyílik onnan az öbölre.

Mats behajtott a kis szálloda parkolójába.

– Várj, kiveszem a bőröndödet!

Frida kezét nyújtott mindkettejüknek.

– Köszönöm a fuvart!

A fiatal, szakállas recepciós épp a bejárat előtt dohányzott, és alaposan megbámulta őket.

– Meddig maradsz Smalvikenben? – kérdezte a lánytól Greta.

– Még nem tudom.

– Nos... kicsi ez a hely. Talán még összefutunk...

Továbbhajtottak a szelíd domboldal felé vezető úton. Greta még mindig Fridán gondolkodott.

– Neked nem furcsa, hogy egy szállodában száll meg, miközben az anyja Smalvikenben nőtt fel? Kell, hogy legyenek itt rokonai. Hogyhogy nem ismer senkit?

– Talán nem látnák szívesen – mondta Mats. – De az is lehet, hogy sohasem járt erre felé, csak az anyja mesélt neki a gyermekkoráról.

– Vajon miért nem jött el vele?

– Lehet, hogy már nem él. És Frida egyszerre csak kíváncsi lett a számi gyökereire.

– Valami azt súgja nekem, hogy lappang itt egy régi titok – makacskodott Greta.

Mats elmosolyodott.

– Nagyon szépen kérek, hogy legalább erre a néhány napra ne légy nyomozó! A karácsony a békéről és a szeretetről szól. A munkát otthon hagytuk Malmöben. – Miután Greta nem válaszolt, megkérdezte: – Mit gondolsz, ki fogod bírni?

– Igyekezni fogok – felelte Greta. – És ha még nem mondtam volna, nagyon boldog vagyok, hogy 2011 karácsonyán itt lehetek veled.

A ház szerény volt, de tágas és otthonos. Ami pedig a kilátást illeti, a hirdető egyáltalán nem túlzott, amikor azt írta, hogy lenyűgöző.

Mats feljebb vette a fűtést, majd miután mindent behoztak a kocsiból, a hangulat kedvéért begyújtott a kandallóba is. Arra gondolt, hogy alighanem ez lesz felnőttkora legszebb karácsonya. Távol a világ zajától, semmi bűn, semmi erőszak, csak a végtelen hófödte táj és egy csodálatos nő, akit mindenkinél jobban szeret.

A délután azzal telt, hogy kéz a kézben hanyatt feküdtek az ágyon, és hallgatták a tűz vidám pattogását. Mindketten fáradtak voltak. Malmöből másfél óra alatt jutottak el Stockholmba, majd az Arlandán több mint két órát vártak a csatlakozásra. Onnan újabb két óra repülés következett Arvidsjaurba.

– Be kellene mennünk a faluba vásárolni – szólalt meg öt óra körül Greta. – Ha szeretnéd, csinálok vacsorát. Nagyon jól felszerelt a konyha.

Mats felült az ágyon, és nyújtózott egyet.

– Rendben, vegyük meg, ami kell, de vacsorázzunk inkább Smalvikenben! Szeretném látni, miféle emberek élnek itt.

A vegyeskereskedésben csak néhány vásárló lézengett. Volt, aki ügyet sem vetett a két idegenre, de olyan is akadt, aki megbámulta őket. Az eladó udvariasan, de kimérten viselkedett. Nem kérdezte meg, honnan jöttek, meddig maradnak.

Az étterem – vagy inkább kocsmá – személyzete sokkal barátságosabbnak bizonyult. Egy félreeső, csendesebb helyen kaptak asztalt. A pincér azonnal hozta a meglehetősen rövidre sikerült étlapot, és külön felhívta a figyelmüket a – szerinte – egyedülálló rénszarvasburgerükre.

– Máris imádom ezt a helyet – jelentette ki Greta.

A kocsmában úgy harmincan lehettek, a malmói szórakozóhelyekkel ellentétben többnyire nem fiatalok, inkább középkorúak vagy még idősebbek. Az ifjúságot egy kisebb dartsozó társaság képviselte. Greta rögtön felfedezte köztük korábbi útitársukat, Fridát.

– Oda nézz! – intett feléjük a fejével. – Úgy látszik, Frida máris talált magának barátokat.

– Nem lehet, hogy korábban ismeri őket? – kérdezte Mats.

Greta határozottan megrázta a fejét.

– Nem hiszem. Valahogy az az érzésem, hogy életében először jár itt.

– Emlékszel még, mit ígértél az autóban, Almgren nyomozó?

Mats egyébként jól mulatott magában. Greta, ahogy az várható volt, nemcsak a békés karácsonyi kikapcsolódás lehetőségét, hanem a zord északon játszódó skandináv krimik ideális helyszínét is meglátta Smalvikenben. Adott egy titokzatos lány, aki váratlanul megjelenik az anyja szülőfalujában. Az itteniek közül néhányan nem örülnek a felbukkanásának. Valaki olyannyira nem, hogy...

Közben Frida is észrevette őket. Integtetett nekik, de nem ment oda az asztalukhoz.

Greta megkóstolta a szarvasburgert.

– Hát ez tényleg fenséges... Mi a terv holnapra?

Még két teljes napjuk volt szentestéig. Mats arra gondolt, hogy egy motoros szánnal bejárhatnák a környéket. Gretának határozottan tetszett az ötlet.

A férfi alaposabban szemügyre vette a helybélieket. A szomszéd asztalnál egy ötven körüli pár ült. A pincér az előbb szedte le az asztalukat, már csak két korsó sör volt előttük. Időnként belekörttyoltak, de nem nagyon szóltak egymáshoz.

A bejárat mellett négy idős férfi vodkát ivott, és füstölt, szárí-

tott halat evett. Közelebb lehettek a hetvenhez, mint a hatvanhoz. Kerek, kreol arcukban szinte elvesztek az apró kék szemek.

Az egyikük felállt, és kitámolygott a mosdóba. Tipikus számi őslakos volt, hosszú felsőtesttel, rövid lábakkal, a magassága nem lehetett még százhatvan centi sem. Mats tudta, hogy a számi nők átlagosan még ennél is tíz centivel alacsonyabbak.

Persze Smalviken lakóinak többsége már egyáltalán nem így nézett ki. Az évszázadok során az őslakosok keveredtek a svéd betelepülőkkel: azóta szép számmal vannak köztük magasabb termetűek, szőkéek és világos bőrűek is, mint a kocsmá végében vidáman dartszó fiatalok többsége.

Greta az ajtóból még visszanézett, de már nem látta köztük Fridát.

A vacsora után visszamentek a házhoz, és az udvarán szorosan összebújva nézték az eget. A csillagos égbolt gyönyörű volt, a sarki fénynek azonban nyomát sem lehetett látni, bár az előrejelzésekben Greta azt olvasta, hogy a sorozatos napkitörések miatt nagy az esélye, hogy még az itt-tartózkodásuk alatt megjelenik. A pincér is ezt mondta az étteremben.

– Menjünk be a házba! – súgta Mats fülébe.

– Fázol? – kérdezte a férfi, és még szorosabban ölelte magához.

– Fázom. És ami azt illeti... régóta ki szeretnék próbálni valamit. Tudnod kell, hogy még sohasem szeretkeztem kandallónál...